

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΒΡΑΔΥ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

Ο Τάκης Νιρβάνας επέστρεψε στο πάλκο

Του ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο Τάκης Νιρβάνας είναι παλιός γνώριμος της ελληνικής παροικίας, καθώς υπήρξε ένα από τα μεγαλύτερα ονόματα της νυχτερινής διασκέδασης από το 1974 κι έπειτα. Ξεχώρισε για τον επαγγελματισμό και την ερμηνευτική του δεινότητα και βραβεύθηκε επανειλημμένα στους «Αντίποδες» της Μελβούρνης.

Θεωρεί ότι τα ελληνικά κλαμπ είναι δημιουργήματά του κι επιστρέφει στο πάλκο για ερμηνείες σε σιλ μπουάτ.

Κάθε Σάββατο βράδυ στην Ελληνική Λέσχη μας ταξιδεύει στο ποιοτικό χθες του ελληνικού τραγουδιού, ενώ ένα ανάλογο ταξίδι στην προσωπική του διαδρομή μας προσφέρει στη σημερινή του συνέντευξη.

Ο Τάκης Νιρβάνας μιλά στον «ΚΟΣΜΟ», καθώς επέστρεψε στο πάλκο για να υπερασπισθεί την ποιότητα και να περάσει όμορφα με τους φίλους και θαυμαστές του.

Τον καλωσορίζουμε στις σελίδες και στα Σαββατόβραδά μας.

Τάκη, το βασικό ερώτημα είναι πως αποφάσισες να επιστρέψεις στο πάλκο.

«Πήγα να φάω ένα βράδυ με την οικογένειά μου στην Ελληνική Λέσχη, καθώς ήξερα ότι έχει ανακαινισθεί κι ότι προσφέρει πολύ ωραίο φαγητό. Κάποια στιγμή ήλθε ο τραγουδιστής με μια κιθάρα από πάνω μου και του έκανα σερόντο. Ήλθε το αφεντικό από δίπλα, βγήκε κι η μαγειρίσα από την κουζίνα και τραγουδήσαμε μέχρι αργά τη νύχτα. Ο Δημήτρης Ζερβός μου πρότεινε να συνεργαστούμε και κάπως έτσι ξεκινήσαμε. Ο χώρος μου κάνει, δεν είναι λαϊκός, είναι ελληνικότατος, απλός, λιτός, καθαρός κι ωραίος κι έτσι αποφάσισα να επιστρέψω στο πάλκο. Προς το παρόν βρίσκομαι στην Ελληνική Λέσχη κάθε Σάββατο. Ανάλογα με τις ανάγκες θα υπάρχει κι η εξέλιξη».

Τι μας παρουσιάζεις και ποιοι είναι μαζί σου;

«Έχω και πάλι μαζί μου τον παλιό μου συνεργάτη, τον Τομ Παπαδημητρίου, στα πλίκτρα. Κιθάρα και τραγούδι ο Κώστας Πολυδωρόπουλος με την πολύ ωραία φωνή, στο μπουζούκι είναι ο Κάρολος κι εγώ στο τραγούδι. Είναι ένα σιλ μπουάτ, δηλαδή ακουστικά τραγούδια περισσότερο. Όμως όταν ο κόσμος έχει φάει κι έχει πει και θέλει να χορέψει δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.

Είχα κι έχω κι άλλες προτάσεις να εργασθώ κι αλλού, όμως στην Ελληνική Λέσχη μου αρέσει πολύ ο χώρος. Έχω κι έναν άνθρωπο, τον Κώστα Πολυδωρόπουλο, να κάνω ένα ντουέτο και περνάμε καλά. Δεν αναζητούσα την επιστροφή μου στο πάλκο, απλά προέκυψε εξαιτίας της Ελληνικής Λέσχης».

Ήλθες στην Αυστραλία το 1974 και χάραξες την πορεία σου, την οποία θα δούμε παρακάτω. Τι θυμάσαι ερισσότερο από αυτή τη διαδρομή, ποιο θεωρείς ότι είναι το σημείο που σε χαρακτηρίζει, τι θα επέλεγες σαν εικόνα που θα θυμάται το κοινό από σένα;

«Οι στιγμές του Φεστιβάλ της Μελβούρνης. Παράδοξως, αυτός ο θεσμός έχει σταματήσει. Πραγματικά, δεν ξέρω τι γίνεται, αλλά είναι κρίμα».

Εσύ σαν ακροατής ποιους τραγουδιστές προτιμάς να ακούς; Ποιοι είναι οι αγαπημένοι σου;

«Θέλω να τονίσω ότι έχουμε πάρα πολλούς καλούς τραγουδιστές, και γυναίκες και άνδρες. Όπως ο Πά-

ριος κι η Χαρούλα. Τον Βοσκόπουλο δεν τον βάζω στους τραγουδιστές, είναι πιο πολύ ηθοποιός, αυτό σπούδασε κι ότι έκανε το οφείλει στην ηθοποιία. Φωνητικά προσόντα δεν έχει ο Τόλης. Από λαϊκούς τραγουδιστές δεν το συζητάμε, ο Καζαντζίδης κι ο Διονυσίου. Από τους νεότερους μου αρέσει πάρα πολύ ο Γιάννης Πλούταρχος που θα έλθει τον Σεπτέμβριο κι ο Πασχάλης Τερζής. Από τους πιο μοντέρνους, ο Χατζηγιάννης έχει μία ποιότητα στον ήχο του που μου αρέσει. Σόουμαν δεν έχουμε στην ουσία. Κάτι πήγε να κάνει ο Σάκης Ρουβάς. Το ξεκίνημά του ήταν καλό αλλά μετά τυποποιήθηκε. Είναι αχορογράφος, ενώ ο σόουμαν πρέπει να χορογραφείται. Έχει την ίδια κινησιολογία, πετάει πάντα την ίδια συνταγή και φοβάμαι ότι θα κουράσει.

Είναι πιο δύσκολο να σταθείς από το να κινηθείς. Οι άνθρωποι που τα καταφέρνουν έχουν από πίσω τους κάποια παιδεία θεατρική. Εκεί είναι η μεγάλη σχολή, δηλαδή πρακτική και θεωρία συγχρόνως».

Η δική σου γενιά έδωσε πολλά στη μουσική και στον πολιτισμό της Ελλάδας. Αντίθετα, σήμερα τα πράγματα έχουν πιάσει πάτο.

«Έχουμε καλές φωνές και καλούς ερμηνευτές. Υπεύθυνες είναι οι εταιρίες. Όταν πας στην εταιρία να δώσεις ένα ποιοτικό τραγούδι θα σε ρωτήσει αν έχεις κανένα τραγουδάκι. Η διάρκειά του έξι μηνών, να τα πάρει, να πάει στον κάλαθο των αχρήστων και να περάσει ο επόμενος. Γι' αυτό και δεν υπάρχει μέλλον. Όταν διασκεδάζει ο κόσμος τα διαχρονικά τραγούδια ακούει, αυτά που έχουν κάτσει στη μνήμη και στο χρόνο. Ακούς και κανένα μοντέρνο, αλλά αυτά είναι σαν τις μύγες στον αέρα.

Ως επί το πλείστον, τα τραγούδια που ξεχώρισαν κι αγαπήθηκαν ακούμε και θα ακούμε. Κι εγώ αυτά θέλω να τραγουδώ. Δεν έχω κάτι να πω για τα σύγχρονα τραγούδια. Πρώτα-πρώτα δεν υπάρχει μήνυμα στον στίχο. Από εκεί ξεκινούν όλα. Η ερμηνεία ενός τραγουδιού - κι όχι η απλή εκτέλεση - είναι μία ιδιαίτερη περίπτωση κατά την οποία το συναίσθημα βγαίνει από το μήνυμα. Αν δεν έχω μήνυμα τι συναίσθημα να σου μεταδώσω; Ο ηθοποιός παίζει με το κείμενο, ο τραγουδιστής με τον στίχο και ο χορευτής με τη χορογραφία. Όλοι ερμηνευτές είναι με διαφορετικό τρόπο. Πως θα ερμηνεύσω όταν δεν έχω ένα μήνυμα στον στίχο»;